

[Mette Madsen]

Jeg vil også gerne sige et par ord om, at eksperter altid skulle være følelseskolde. Det var det indtryk, man fik både af fru Inger Stilling Pedersens første indlæg og også af det, hr. Pilgaard Andersen sagde. Hvad ved vi dog om det? Hvordan tør vi sige, at ankenævnets medlemmer, at amtssamrådenes medlemmer, ikke også kan være varmhjertede mennesker? Er en socialrådgiver, en jurist eller en læge på forhånd rubriceret i en bås som værende uden følelser? Jeg tror nok, at man kunne finde, hvis man gav sig til at undersøge det nøjere, mellem de mennesker, der vurderer disse situationer både i samrådene og i nævnet, folk, der har haft disse problemer meget nært inde på livet. Vi ved ikke noget om det. Det behøver vi heller ikke at vide. Vi skal bare ikke på forhånd gå ud fra, at de ikke har det. Måske har de selv adopteret eller har i den nærmeste familie en adoptionssag. Ved vi, om de ikke selv har været i den situation, at de skulle bortadoptere et barn engang? Lad os prøve at vende det hele rundt og sige: hvis en i vores nærmeste familie eller vi selv stod i den situation at skulle bortadoptere et barn, hvilke undersøgelser ville vi så ønske, og hvilke betingelser ville vi stille til det hjem, der skulle tage imod det lille barn, vi stod så nær?

Så er der alt det, der har været fremført om, at der er børn nok, og derfor er jeg glad for, at justitsministeren i dag har lovet at prøve at give os et øjebliksbillede over, hvordan situationen er. Den svinger jo også. Jeg ved, at Korea har haft lukket, har haft lukket op og har haft lukket igen. Lad os få at vide, hvor mange ansøgninger der er i øjeblikket, og hvor mange børn der vitterlig er.

Jeg vil gerne i den forbindelse gøre opmærksom på en gruppe, som vi måske overser i det daglige, den gruppe, vi har her i landet, og som vi kalder de glemte børn. Det har vi behandlet i retsudvalget for ikke så forfærdelig længe siden, og da fandt vi ud af, at der stadig væk er en gruppe af glemte børn. Den er heldigvis ikke så stor, som den har været, men der er stadig væk glemte børn, børn, som forældrene måske gerne ønskede bortadopteret, men som det på grund af disse børns større eller mindre handicap har været svært at finde hjem til. Jeg synes, at vi i dag lige så stilfærdigt her ved slutningen af debatten skulle gøre opmærksom på, at der findes disse danske handicappede

børn. Måske kunne man ved at gøre opmærksom på dem finde danske hjem, der kunne åbne sig for de danske handicappede børn.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Jeg bliver nødt til at bede om en kort bemærkning, da der bliver tillagt mig noget, som jeg aldrig nogen sinde har sagt. Jeg sagde i min indledning, at eksperterne kunne man ikke undvære, og at der intet forkert var i det. Jeg ønskede bare, at der også skulle andre med i vurderingen. Jeg har ikke sagt noget om, at de er følelseskolde. Selvfølgelig er eksperterne mennesker som alle andre, det er klart, men man kommer let til ligesom at ville dyrke eliten, fordi man selvfølgelig i sine bestræbelser ud fra de bedste motiver prøver at lægge niveauet meget højt. Det er der ikke noget forkert i, men der bør også være plads til, at den mere almindelige jævne ansøgers synspunkter kommer frem. Det er sådan set det eneste, jeg har sagt.

Så vil jeg også gerne kommentere de glemte børn. Det er vigtigt, men der er også mange, som egentlig ønsker sig et handicappet barn, der får afslag.

Bolvig (RV):

Jeg vil også gerne takke ministeren for imødekommenhed. Ministeren lovede at ville sende noget materiale til retsudvalget. Nu ved jeg ikke, om der deri lå et løfte om at ville foretage en virkelig tilbundsgående undersøgelse af spørgsmålet om, hvorvidt der er børn nok, for en sådan tilbundsgående undersøgelse er meget omfattende, og den dækkes i hvert tilfælde ikke af en forespørgsel til de tre formidlende organisationer. Der må også drages erfaringer fra udlandet, f. eks. fra Sverige og Holland, ind i billedet. Vi må nok også rejse spørgsmålet om vores praksis, altså u-landenes opfattelse af vores praksis, der efter min mening er præget af de krav, vi stiller om børnenes baggrund, f. eks. tidligere sygdom osv. osv., krav, som er naturlige og kan forekomme naturlige i et land som Danmark, men bestemt ikke i mange lande i Asien. Denne praksis kan være en af årsagerne til, at en række af disse lande foretrækker at adoptere til andre lande og være i samarbejde med andre lande end lige netop